

[Lone Dybkjær]

de tid. Vi finder derfor, at en genforhandling vedrørende de arealer, hvor der ikke bores og produceres på nuværende tidspunkt, er en langt renere løsning og en løsning, hvor der ikke kan opstå alle de diskussioner, som ellers vil komme. Jeg har nævnt, hvad vores mål med den genforhandling er, så det skal jeg ikke gentage her.

Hele spørgsmålet om olierørledningen synes jeg egentlig er blevet noget forplumret, og jeg må sige, at det skyldes bl.a. regeringen, fordi man har blandet den forsyningsmæssige side og den økonomiske side sammen. Der er naturligvis altid en vis sammenhæng mellem den forsyningsmæssige og den økonomiske side, men jeg tror altså ikke, det er klogt at koble det så tæt sammen, som man har gjort her i forbindelse med olierørledningen.

Jeg synes, man uden at diskutere alt muligt om transportafgifter og andet – den økonomiske side synes jeg man kan klare på anden vis – bør diskutere: hvem kan egentlig rent sagligt bedst lave den olierørledning? Så kan vi bagefter diskutere i en anden sammenhæng: hvad skal det danske samfunds fortjeneste være af den olie, der kommer ind? Uanset om vi har en olierørledning eller ej, må vi have den diskussion. Altså: hvem kan teknisk set bedst administrere at etablere den olierørledning? Er det bedst, at den danske stat gør det, at DUC gør det, eller at det sker i et samarbejde? En rent teknisk diskussion – ikke akademisk, men en diskussion, der er friholdt fra en afgiftsdiskussion.

Det tredje punkt, som A. P. Møller er kommet frem med, nemlig sikring af olien til Danmark 100 pct., finder vi er positivt. Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er udmærket, det står der, så man ikke kan diskutere, hvad deres holdning er. Men jeg mener, det havde været helt urimeligt, hvis der havde stået noget som helst andet.

Jeg vil godt lige til sidst sige noget om det, der ikke står noget om, for det er jo karakteristisk, at A. P. Møller kun snakker om investeringerne. Jeg skal overhovedet ikke sætte spørgsmålstejn ved de investeringer, der er foretaget, og heller ikke ved, at der skal ske investeringer i hvert fald af tilsvarende størrelsesorden i fremtiden. Det, der ikke snakkes om, er fortjenesten. Den mener jeg klart vi bliver nødt til at diskutere mere, og der bør også fra A. P. Møllers side være et eller

andet oplæg under en eller anden form. Jeg ved ikke, om det allerede er der, men det er i hvert fald ikke oplyst.

Jeg synes, det er rigtigt, som der står til sidst i A. P. Møllers skrivelse, at man må have en vis sikkerhed for, hvad man kan regne med i fremtiden. Ellers kan man ikke selv med den kapital, der er bagved i A. P. Møller, gå ind i så store investeringer. Men jeg synes også, det viser, at hvis ikke vi på nuværende tidspunkt opnår et forhandlingsresultat, hvor det danske samfund virkelig er sikret, så får A. P. Møller heller ikke nogen garantier, for så vil dette spørgsmål boble op og boble op. Derfor mener jeg, det er vigtigt, at vi også i denne fase får en vis åbenhed, så vi i hvert fald er klar over, hvem der skal og kan tage et medansvar for det, der kommer til at foregå her. Denne diskussion kan næppe totalt færdiggøres – det tror jeg ikke den kan – men den må i hvert fald give en vis sikkerhed for, inden for hvilke rammer A. P. Møller skal arbejde.

Til slut vil jeg sige, at min konklusion selvfølgelig bliver, at forhandlingerne mellem regeringen og DUC bør fortsætte med henblik på at opnå et for begge parter ordentligt resultat.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne begynde med at udtale min glæde over den form, denne debat har fået. Jeg synes, VS har rigtig godt af, at man snakker om noget helt andet end det, de startede med, for det var ganske overflødigt at snakke om. Denne teoretiske diskussion om ekspropriation er uden betydning, men den er til gengæld blevet pustet op i medierne som det, der var det helt afgørende. Jeg synes, det er glædeligt, at regeringen sagligt giver sig til at snakke om disse ting i stedet for at snakke om ekspropriation.

Jeg må give en stor kompliment til venstre og konservative, fordi de har afstået fra alt det pjat med regeringsstorm, aviserne har skrevet om, og i stedet for lige så sagligt går ind og siger: regeringen skal altså ikke regne med os dér og dér, men vi forstår sådan og sådan.

Måske den allerstørste bukset skal gå til fru Lone Dybkjær, fordi hun brød alle radikale traditioner – det er længe siden, det er sket – og fuldstændig klart sagde, at de radikale